

РЕШЕНИЕ

№ 22900

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4203** по описа за **2025** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, подадена чрез процесуален представител сл. юрисконсулт А., срещу Решение № 615 от 17.02.2025 г., постановено по НАХД № № 20241110207576/2024 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 136 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №КПК-НП-37/22.04.2024 г., издадено от председател на КПК. С оспореното НП на Д. Н. К.-Г., основание чл. 115, ал. 1 от ЗКП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗКП. В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Оспорва се изводът на СРС, че посочването на различни характеристики на субекта на нарушението в АУАН и НП води до нарушаване на процесуалните правила и ограничава правото на защита на наказаното лице. В тази връзка сочи, че в случая се касае за единствено неточно посочване в акта на точката, по която лицето е задължено. Счита, че и това разминаване на цифровото изражение на нормата, която посочва качеството на задължено лице съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗПК не може да се счете за съществено процесуално нарушение, обосноваващо отмяна на наказателното постановление, след като е налице пълно съответствие между фактическото описание и правната квалификация на деянието в наказателното постановление. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС, по съображения, подробно

изложени в касационната жалба, като атакуваното НП да бъде потвърдено.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, чрез юрк. Р. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде отменено като незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба Д. Н. К.-Г., чрез процесуалния си представител Ч., изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представен писмен отговор от 02.04.2025 г. Заявява искане за присъждане на съдебни разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото, че подадената жалба е основателна, като предлага решението на СРС да бъде отменено.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за законосъобразност на решението на СРС, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка: На 02.02.2024 г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК е направена проверка на получените и вписаните в регистрите дневници декларации за имущество и интереси, на лицата които са задължени по ЗПК. При проверката е установено, че Д. Г. не е подала в законоустановения едномесечен срок встъпителна декларация по образец.

С акт за установяване на административно нарушение № КПК-АУАН- ПР-616/ 06.02.2024 г., съставен от главен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ на КПК е установено, че в качеството си на задължено лице на основание чл. 6, ал. 1, т. 18 от ЗКП Г. е извършила нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗКП, тъй като в едномесечен срок от влизане в сила на ЗПК- до 06.11.2023 г. не е депозирала Декларация за имущество и интереси съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗКП. Така съставения АУАН е бил връчен лично на Д. Г. на 20.03.2024 г.

Въз основа на горепосочения акт е издадено обжалваното наказателно постановление, като наказващият орган е възприел фактическите констатации от АУАН. За разлика от посоченото в АУАН, в издаденото въз основа на него НП е посочено, че Г. е задължено лице на основание чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение в процедурата по търсене на отговорност на ответника по касация, като е издал АУАН за нарушение по мотиви, че нарушителят е задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 18 от ЗПК, а го е наказал с НП, в което е прието, че лицето е задължено на определено поведение по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК. Счел

е, че този пропуск е довел до накърняване на императивни законови разпоредби и ограничаване на правата на нарушителя да упражни ефективно правото си на защита. По изложените аргументи е отменено НП, като СРС не се е произнесъл по същество на спора.

Така постановеното решение е неправилно.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на СРС за допуснато съществено процесуално нарушение. Въззивният съд неправилно е приел, че с нормата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН не може да се преодолее нередовността в АУАН, доколкото в акта е посочено, че нарушителят е задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 18 от ЗПК, а административно-наказващият орган за първи път го определя в НП, като задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК. Спорът дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава, не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а доколко тези нарушения са съществени. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН и предвидената в нея възможност да бъде издадено наказателно постановление въпреки допуснати нередовности на АУАН, ако е установено по безспорен начин деянието и кой е неговият автор, самоличността на нарушителя и неговата вина, следва извода, че не всяко нарушение, допуснато при съставянето на АУАН, води до незаконосъобразност на НП.

Константна е съдебната практика, че нарушаването на правно регламентирани процесуални изисквания, които следва да се спазват при съставянето на АУАН, е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление, само когато в резултат на конкретното нарушение има вероятност установените от актосъставителя факти да са неистински, неточни и непълни; ако недопускането на нарушението би довело до възприемане на друга фактическа обстановка или правна квалификация на деянието и се нарушава правото на защита на субекта на отговорност. Настоящият съдебен състав счита, че действително административнонаказващият орган погрешно е посочил конкретната точка (т.18) от нормата на чл. 6, ал. 1 от ЗПК. Не създава съмнение и изписването в АУАН досежно качеството на лице, задължено да подаде встъпителна декларация за имущество и интереси пред ЗПК, доколкото е посочено, че се касае за заместник – директор на Националният военноисторически музей – С..

Освен това нормата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН позволява да бъде извършена корекция в НП и щом като конкретната точка, по която лицето е задължено е правилно посочена в НП, не е налице нарушаване на правото на защита на санкционираното лице, доколкото то е било наясно в какво качество, а именно заместник – директор на Националният военноисторически музей - С., я поставя в категорията на лицата, заемащи публични длъжности по силата на чл. 6, ал. 1 от ЗПК.

Предвид изложеното и като е приел, че в случая е налице съществено процесуално нарушение, изразяващо се в опорочаване на процедурата по издаването на АУАН по ЗАНН и неприложимост на чл.53, ал.2 от ЗАНН, СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Непроизнасянето на въззивната инстанция по същество на спора е пречка за решаване на делото по същество от настоящата инстанция. Съгласно чл. 218 АПК предмет на проверка от касационната инстанция правилността на обжалваното решение като краен резултат по изложените в него мотиви. Липсата на мотиви по същество на спора води до извода за липса на предмет на проверка. Освен това произнасянето на касационната инстанция по същество, на основание фактическите установявания във въззивното производство, без изложени мотиви в обжалваното решение в тази насока, би лишило страната от една инстанция по същество.

Предвид това делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съгл. чл. 314 НПК, да анализира събраните по делото

доказателства изведе правни изводи по същество на спора. При новото разглеждане на делото, в зависимост от изхода му, въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция, съобразно предвиденото в чл. 226, ал. 3 АПК.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 615 от 17.02.2025 г., постановено по НАХД № 20241110207576/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.